

„Nimam uzroka, da se prenavljam i nij mi na tom ležano, da koga vkanim.“

„Nažalost se to retko najde, i pokidob sam ja to kod vas našal, mi ne ćete zamiriti, ako vam velim, da mi se jako dopadate.“

„Morebiti tako na prvi pogled. Ne znam, je li ćete to i onda reć, kada me bolje spoznate.“

„O, ja mislim onda još već“, veli osviđeno Berger.

S tim su došli do stana, kade je Marica stuzila. Nakratki su si zbogom dali, ar su bili u razgovoru išli polako, pak je jur hižepaziteljica išla s ključ, da zapre putna vrata. Marica je hitro protkla gori po stepenicah i vred se legla na stelju. Ali zaspati nij mogla dugo, ar ako je i govorila, kot da joj na Bergeru ne bi bilo ništar ležano, morala si je vindar valovati, da je snažan junak i da ju je okretno znal zabavljati. Nij kanila već dalje misliti na njega, i obrnula se je k steni, ali uvek joj se je postavljalo pitanje: Je istina da mu se dopadam? Je istina?

Hitro je prohajal čas u delu, i Marica nij hotila već misliti na svoje nediljno doživljenje. „Naredno je to nek tako zbog svoje udvornosti govoril . . . pak ča ću si s tim glavu trapit?“ si je sama u sebi govorila. Ali nenadjano je dostala jedno pismo, s nepoznatim jako iscifranim rukopisom. Kad je j' otrpla i pogledala potpis, je vidila, da je od Bergera. U pismu ju prosi, neka mu oprosti, da ju s pismom bantuje, ali on da si

ne more drugačije pomoć, ar bi ju jur rado opet vidil. I zato neka dojde dojdću nedilju s Agnjicom opet u onu kavanu.

Ovo pismo ju je presenetilo. More li biti istina — se je pitala — da sam, mu se na prviput jur tako jako dopadala, da me ljubi? Marica u to nij čisto verovala, ali zato joj je vindar bilo drago spoznati, da ju jedan tako lip i spametan muški želji imati uza se. To ćutenje ako i nij diboko dosigalo u srce, vindar ju je napunilo s radošćum i znatiželjnošćum na dojdću nedilju.

„Oh, kako dužičko mi je bilo ovih osam dan, pokle vas nisam vidil!“ uzviknul je Berger, kad se je nedilju na večer Marica u društvu Agnjice i Müllera posadila uza njega. „Bud, ne srdite se, da sam vam pisal. Hotil sam vam pokazati, da na vas mislim, da su mi misli uvek kod vas. A to mi nij bilo drugačije moguće, nego s pismom. I jur sam se bojal, da ćete se zbog toga razljutiti na me, ča sam bil tako drzovit. Ali bud, da se niste?“

„Zač bi se na tako ča rasrdila? Nek to jedno velim, da mi je to pismo došlo nenadjano, pak ne znam kako da si je razložim“, odgovori mirno Marica.

„Razložite si je tako, da mi se vi jako dopadate, i da bi ja uvek bil najradje uz vas“, reče živo Berger i se prigne bliže k Marici. „Ov vas čas sam misil na vas, još i mnogokrat u službi

sam se ulovil u nepazljivosti, da sam pozabio nač moram paziti, ar sam bil u mišli kod vas. Ja sam tako vse već spoznaval, da ću se u vas zaljubiti; a kad sam vas danas zagledal, velje me je kotno udrilo u srce, da sam ćutil, da vas ljubim.“

Berger je govoril s vse većim ognjem, vse hirtije i nježnije. Müller i Agnjica, ki su sidili na drugom kraju stola, štali su u novinah i se zaista, ili su se nek tako ćinili, kot da se ne maru za razgovor Marice i Bergera.

Marica preleti pogledom prik Agnjice i prostora, pak ozbiljno veli na pol glasno:

„Ne znam, je li vam smim verovati. Nekat se zbantovati zbog toga, ali morate mi pravo dati, da vas još jako malo poznam. Mi smo se stoper prođuću nedilju privikrat vidili, a ja sam takova, da ću se moć zaljubiti stoper onda, kad vas budem bolje poznala. Ta vaša ljubav mi je došla, oprostite, nešto malo prehitro.“

„Nikako prehitro. Kod mene je to bila prava ljubav na prvi pogled“, veli osvidočeno Berger.

„Ja zaista nimam u tomu skusenja“, reće Marica, „pak ne verujem, da je ljubav na prvi pogled moguća. To je samo strast (Leidenschaft); ljubav je sād dužjega poznavanja, i more biti samo onda stalna, ako dvimi imaju iste poglede na svit, ako imaju jednaka ćudoredna ćutenja, a to se da izviditi stoper po dužem ćasu. To je moje mišljenje. Zato bih vam lagala, kad bi rekla, da vas ljubim.“

Vi ste mi simpatićni, i more se zgodati, da ću vas i ljubiti, ali mi morate k tomu dati ćasa.“

Berger kot da se tomu odgovoru nij zaćutil. On je jur imal nešto već skusenja, pak je znal, da su selske divojke, ke su odgojene po oštirih kršćanskih regulah takove, da se znaju najzad držati, da svoja ćutenja velje ne uvadu, ali kad se jednoć zaljubu, onda su vsom dušom i telom podane svojoj ljubavi. Poznal je i nekoliko iznimkov od ovoga skusenja, ali na Marici je vidil, da je pazljiva i ćudoredna, a k tomu još i lipa ter razumna, zato si je nakanil, da nju mora zadobiti.

*

Marica je povidala istinu. Berger joj je bil simpatićan, a sama u sebi je znala, da joj je vsaki dan dražji. Pisal joj je večkrat i teško joj je bilo, kad je jednu nedilju Agnjica prošla s svojim zarućnjakom domom, da ga predstavi i da zove roditelje na svoj pir, a sama se nij htla s njim sastati i pojti na šetnju. Kadkada je Marici došal na pamet i Marko Juranić. Ona je vidila, da ju Berger zna mnogo bolje zabavljati, da je jako ljubezan š njom, i da se Marko u okretnosti govora i poznanju svita ne more miriti š njim. Ona je ćutila, da je mnogo već naklonjena Bergeru i polag svojega srca. Žitak uz takovoga ćlovika mora da je zanimljiviji nego li na selu uz muža, ki ispusti retko kada ku rić. Pak u varošu ćlovik more i kamo pojti iz doma. Ili se izvezēš za nekoliko